

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce **B. M.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č. j. JMK 36950/2015, sp. zn. S – JMK 36950/2015/ODOS/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ze dne 28. 1. 2015, č. j. MMB/0037412/2015, jímž Magistrát města Brna (dále též „magistrát“) podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce a potvrdil záznamy bodů v jeho evidenční kartě řidiče, které byly provedeny na základě oznámení Městské policie Brno, příp. Policie

České republiky ze dne 8. 2. 2007, 15. 5. 2007, 27. 1. 2009, 19. 11. 2012, 18. 11. 2013, 9. 6. 2014 a 1. 10. 2014. Všechna jednání byla projednána v blokových řízeních pravomocně ukončených uložením pokut. Při kontrole počtu zaznamenaných bodů správní orgány vycházely též z kopií jednotlivých pokutových bloků.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že žalovaný nereflektoval na uplatněné odvolací důvody a nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, případně některé důkazy jednostranně upřednostnil v neprospěch žalobce. Žalovaný též zcela ignoroval rozhodovací praxi jiných správních orgánů ve shodných věcech. Tím narušil žalobcovu právní jistotu.

[3] Konkrétně pak žalobce v první řadě namítl, že ve včas podaném odvolání uvedl, že je doplní o odvolací důvody do deseti pracovních dnů. Na to však správní orgán nereflektoval a nevyzval žalobce k doplnění podaného odvolání. Žalobci dal v tomto ohledu za pravdu i odvolací orgán, který vadný spisový materiál vrátil správnímu orgánu prvního stupně k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. Je tedy zjevné, že již magistrát se věcí nezabýval dostatečně a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisu.

[4] Žalobce dále uvedl, že žalovaný se nezabýval předloženými důkazními prostředky. Žalobce k odvolání přiložil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, coby odvolacího orgánu v typově shodné věci. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů – rozhodnutí v blokových řízeních – z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a následně je označil za nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů. Ustálenost stylu práce tohoto odvolacího orgánu vyplývá např. i z jeho rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. Způsobilostí jednotlivých podkladů se správní orgán zabývá na základě odvolání, v němž odvolatel požaduje provedení takového posouzení a na možnou nezpůsobilost podkladů pro rozhodnutí upozorňuje. Obdobný postup plyne i z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, coby správního orgánu prvního stupně. Dle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Krajských úřadů je coby odvolacích orgánů pouze třináct, proto by při rozhodování shodných věcí měla ustálená či alespoň obdobná praxe existovat i mezi nimi. V českém právním řádu neplatí zvykové či precedenční právo, zásada legitimního očekávání je však *de facto* zavádí. Rozhoduje-li správní orgán určitým způsobem, je v rozporu s rovností účastníků před zákonem, pokud tentýž správní orgán v jiné místní působnosti rozhoduje a postupuje zcela odlišně.

[5] Žalobce dále konstatoval, že v odvolání napadal jednotlivé podklady pro jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný k tomu uvedl, že tyto podklady posuzovat nemůže. Jedinými důkazy jsou podle něj oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, jehož se týká, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského

faktoru či z vůle orgánu veřejné moci. Blokové řízení je velmi specifické, toto konstatování však nemůže omluvit nedostatky, které z hlediska zákonných požadavků nese rozhodnutí v něm vydané. V této souvislosti žalobce odkázal jak na rozhodnutí v blokových řízeních, jež dle rozsudku Nejvyššího správního soudu nesplňují dostatečnou individualizaci skutku, tak na rozhodnutí vydané v blokovém řízení, které zákonné požadavky naplnilo. Z toho je zřejmé, že i v blokovém řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se zákonem tak, aby bylo zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo dojít k jeho spáchání, dle jakého ustanovení zákona byl kvalifikován, a jaká zákonná povinnost byla porušena. Z rozhodnutí by též měly být patrný údaje o osobě přestupce. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a se správností rozhodnutí, je naprosto nesprávný. Za správnost rozhodnutí správního orgánu nemůže odpovídat přestupce. Současně po přestupci není možné vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl posoudit správnost rozhodnutí a upozornit na případnou nesprávnost.

[6] Žalobce dále poukázal na některé typy nezpůsobilých podkladových rozhodnutí. Nezpůsobilým je tedy např. rozhodnutí, z něhož není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti tak je nedostatečným popis „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. V případě nezastavení na signál stůj není postačující popis přestupku jako „*jízda na červenou aj.*“, neboť zákonem stanovenou povinností řidiče je řídit se při provozu na pozemních komunikacích světelnými signály či pokyny policisty dle § 4 písm. c), popř. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Z rozhodnutí tedy musí být zřejmé, že přestupce se skutečně přestupku dopustil tím, že nerespektoval pokyn stůj, nikoli že „jel na červenou“. Co se týče popisu místa spáchání přestupku, mělo by na jeho základě být možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci, neboť v takovém případě by měl být přestupce trestán podle zákona o přestupcích a nikoli podle zákona o silničním provozu. Údaje v rozhodnutí by též měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby byly zřejmé okolnosti daného přestupku a aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno.

[7] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje určitá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, nicméně podklady rozhodnutí je třeba vždy posuzovat individuálně.

[8] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Ve vyjádření k žalobě ze dne 9. 6. 2015 žalovaný uvedl, že v řízení o námitkách proti záznamům bodů byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ze spisu vyplývá, že žalobce byl přípisem ze dne 3. 3. 2015 vyzván k doplnění odvolání. Žalobce odvolání ve stanovené lhůtě podáním ze dne 12. 3. 2015 doplnil. Žalovaný se zabýval veškerými odvolacími námitkami, které žalobce uplatnil. Rozhodnutími jiných správních orgánů není žalovaný vázán. Podkladem rozhodnutí nebyla pouze oznámení od policie, ale i kopie jednotlivých pokutových bloků a výpis bodového hodnocení žalobce. Magistrát si vyžádal příslušné pokutové bloky k ověření, zda pro provedení záznamu bodů existují způsobilé

podklady. Po prostudování všech pokutových bloků i žalovaný shledal, že popisy jednání na pokutových blocích jsou vyplněny řádně a z hlediska ověření oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a záznamu bodů jsou dostatečným podkladem. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[10] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí magistrátu včetně řízení předcházejících jejích vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[11] Soud se v první řadě zabýval namítanou vadou řízení spočívající v tom, že žalobce nebyl vyzván k doplnění odvolání.

[12] Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce dne 16. 2. 2015 podal odvolání proti rozhodnutí magistrátu ze dne 28. 1. 2015. V odvolání žalobce uvedl, že jej do 10 pracovních dnů doplní o konkrétní poznatky ve smyslu vad napadeného rozhodnutí. Dne 3. 3. 2015 magistrát žalobce vyzval k doplnění odvolání. Tato výzva obsahovala všechny formální i materiální náležitosti. Žalobci byla doručena dne 5. 3. 2015 prostřednictvím jeho zástupce AK Linhart o.s. Podáním ze dne 12. 3. 2015, tedy ve stanovené lhůtě, žalobce odvolání doplnil. Dne 19. 3. 2015 magistrát postoupil odvolání se spisovým materiálem odvolacímu orgánu. Žalovaný je obdržel dne 23. 3. 2015.

[13] Již z pouhé rekapitulace průběhu této části správního řízení je zřejmé, že tvrzení žalobce o tom, že nebyl magistrátem vyzván k doplnění odvolání, resp. že magistrát byl k tomuto úkonu přinucen žalovaným, se nezakládají na pravdě. Tento žalobní bod je tudíž nedůvodný.

[14] Pokud jde o další žalobní body, soud v první řadě nastíní závěry plynoucí ohledně problematiky bodového hodnocení porušení povinností stanovených zákonem (§ 123a a násl. zákona o silničním provozu) z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (jeho rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[15] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

[16] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje

správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

[17] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, plyne, že pokutový blok (§ 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů pouze tehdy, není-li na něm přestupek jako konkrétní individualizované jednání vůbec vymezen. *„Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena [...]. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“* Současně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje.“*

[18] K uvedenému lze dodat, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS, je v zásadě jediným přípustným opravným prostředkem proti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení obnova řízení; i ta ovšem přichází u takového přestupku v úvahu jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení.

[19] Na základě tohoto závěru Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.

[20] Již tento samotný souhrn judikatury dává ve spojení s konkrétními okolnostmi nyní souzené věci odpovědi na řadu tvrzení vznesených v žalobě.

[21] Není zejména pravdou, že by magistrát vycházel pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení. Jak vyplynulo ze správního spisu, na oznámení magistrátu o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze dne 2. 10. 2014 zareagoval žalobce tím, že podal námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Námitky byly velmi stručné, žalobce pouze uvedl, že brojí proti veškerým záznamům, především pak proti tomu, jímž bylo dosaženo dvanácti bodů. Žalobce následně ve vyjádření k podkladům rozhodnutí uvedl, že přestupky nespáchal a že žádá o doplnění spisu o kopie veškerých pokutových bloků. Magistrát si k jednotlivým oznámením o uložení pokuty od policie vyžádal stejnopisy příslušných pokutových bloků. Tyto podklady poté vzájemně porovnal z hlediska jejich formy i obsahu a svoje zjištění vtělil do odůvodnění

rozhodnutí. Tento postup soud zhodnotil jako souladný se zákonem. Odůvodnění rozhodnutí magistrátu je vůči obsahu námitek zcela přiměřené.

[22] Ani v rámci odvolání (a stejně tak i v žalobě) žalobce svojí argumentací nemířil proti konkrétním nedostatkům toho kterého pokutového bloku. Jeho tvrzení jsou vedena obecným způsobem. Uvádí, jaké náležitosti by rozhodnutí vydané v blokovém řízení mělo mít, a na konkrétních příkladech pak poukazuje zejména na vady týkající se popisu přestupkového jednání, ovšem bez přímé vazby na některý z podkladových bloků vydaných k jím spáchaným jednáním. Takto uplatněným odvolacím námitkám odpovídá obecněji zaměřené odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který uzavřel, že bloky obsahují veškeré zákonem požadované náležitosti (tj. komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena). K argumentaci žalobce, že „*popis ve formátu ‚R‘ není ustálenou zkratkou pro překročení rychlosti*“, resp. že „*popis ‚nepřipoután BP‘ [...] neodpovídá příloze zákona o silničním provozu*“, s odkazem na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, žalovaný uvedl, že veškeré pokutové bloky byly vyplněny tak, aby z nich bylo zřejmé, za jaké jednání je přestupci sankce ukládána, byť popis skutku v pokutovém bloku neodpovídá přesné citaci toho konkrétního jednání uvedené v příloze k zákonu o silničním provozu. Žalovaný se tak dostatečně zabýval všemi odvolacími důvody.

[23] Za této situace též nelze žalovanému vytýkat, že se necítil být vázán žalobcem k odvolání přiloženým rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, neboť o způsobilosti jednotlivých podkladových rozhodnutí si učinil úsudek sám. Ostatně přes typovou podobnost některých spáchaných přestupků jako v případě žalobce lze shledat řadu skutkových odlišností, které znemožňují použití závěrů tohoto jiného správního orgánu ohledně způsobilosti jednotlivých podkladových rozhodnutí na podporu žalobcovy argumentace v nyní souzené věci. To stejné platí i pro rozhodnutí Městského úřadu Písek.

[24] Z výše uvedeného je současně zřejmé, že se oba správní orgány zcela v souladu s citovanou judikaturou zabývaly na základě námitek žalobce způsobilostí jednotlivých rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení pro záznam bodů do registru řidičů (nikoli však již jejich správností). Není tedy pravdivé žalobní tvrzení, že tak nečinily, čímž měly postupovat v rozporu s ustálenou praxí jiných správních orgánů a porušit tak zásadu legitimního očekávání.

[25] Jak již bylo uvedeno výše, žalobce nepoukazoval výslovně na vady jednotlivých podkladových rozhodnutí, na jím uváděných a dokladovaných příkladech spíše znázorňoval, jaká by měla či neměla být zákonná praxe. S takto obecně uplatněným žalobním bodem se nebylo možné více vypořádat, než tak soud učinil výše.

[26] Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů o způsobilosti předmětných pokutových bloků k záznamu bodů do žalobcovy karty řidiče. Správní orgány postupovaly přesně v limitech své přezkumné působnosti a v souladu s výše uvedeným omezením plynoucím z povahy řízení se též dostatečným a přezkoumatelným způsobem věnovaly námitkám žalobce.

[27] Závěrem lze podotknout, že pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], a proto

formulace žalobních bodů předurčuje obsah soudního přezkumu. Uvedl-li žalobce námitky spíše obecného rázu, mohl zdejší soud hodnotit napadené správní rozhodnutí pouze v tomto obecném rozsahu. Žalobce je v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. povinen uvést konkrétní žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, dostupný na www.nssoud.cz).

V. Závěr a náklady řízení

[28] Soud tedy shledal žalobcovy námitky neopodstatněnými. V řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, jejich náhradu ostatně žalovaný ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu